

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1283/2026
26.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, са пребивалиштем у ..., ..., и боравиштем у ..., чији је пуномоћник Ђорђе Здравковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основни суд у Трстенику, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 799/25 од 03.09.2025. године, у седници одржаној 26.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 799/25 од 03.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу П 27/24 од 13.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да приликом поступања у извршним предметима Основног суда у Трстенику И 744/02, И 147/02, И 17/03, И 848/03 и И 73/17 овај суд није обуставио извршне поступке, а ти поступци су морали бити обустављени јер се извршни поверилац ББ није изјаснио у законском року који важи од 01.05 – 01.07.2016. године да ли ће се извршни поступак спровести пред Основним судом у Трстенику или пред надлежним јавним извршитељем, на основу члана 547. став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу и да је тако извршен тежак облик дискриминације од стране тужене према тужиоцу јер је за огромну већину странака пред свим судовима на територији Републике Србије дошло до обуставе поступка, док је у односу на тужиоца дошло до неједнаког поступања у односу на друга лица због неизјашњења извршног повериоца ко ће спровести извршење, при чему је за тужиоца наступила велика имовинска штета јер је поступак настављен и њему је продата непокретна имовина. Ставом другим изреке, одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 799/25 од 03.09.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредбе парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану правноснажну пресуду на основу члана 41. став 4. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/09) и чланова 403. став 2. тачка 1. и 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 10/23) и нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју ревизија указује, није предвиђена као разлог за изјављивање ревизије чланом 407. став 1. тачке 1. – 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, по предлогу ББ као извршног повериоца против тужиоца као извршног дужника покренути су извршни поступци пред Основним судом у Трстенику И 147/02, И 744/02, И 17/03 и И 848/03 на основу одређених судских пресуда као извршних исправа и донета су решења о извршењу. У свим овим поступцима, Основни суд у Трстенику је донео решења којим су обустављена извршења и укинута све спроведене извршне радње на основу члана 76. став 1. тачка 4. Закона о извршењу и обезбеђењу. Након тога, поверилац је у свим извршним поступцима поднео предлоге за враћање у пређашње стање, који су усвојени и стављена су ван снаге сва решења о обустави поступака. На захтев извршног повериоца, у смислу члана 76. став 2 истог закона, обустављени су поступци извршења пред судом и списи предмета су достављени јавном извршитељу Миловану Ђиновићу из Крушевца на спровођење. Пред овим јавним извршитељем су вођени поступци ИИ 1381/17, ИИ 1382/17, ИИ 1383/17 и ИИ 1380/17 и у свим овим поступцима су донета решења који је утврђено да је предузета последња извршна радња и закључен поступак извршења. У предмету Основног суда у Трстенику ИИ 73/17, који је такође покренут на предлог извршног повериоца ББ против тужиоца као извршног дужника на основу одређене правноснажне пресуде, донето је решење о извршењу 05.07.2017. године. Овај поступак је такође настављен пред јавним извршитељем Милованом Ђиновићем под бројем ИИ 1123/17 и решењем овог јавног извршитеља од 24.02.2020. године утврђено је да је предузета последња извршна радња и закључен поступак извршења. У предмету Основног суда у Трстенику ИИ 131/17, који је такође покренут на предлог извршног повериоца ББ против тужиоца као извршног дужника на основу решења Основног суда у Трстенику Р1 476/14 од 19.02.2015. године, донето је решење о извршењу 14.12.2017. године ради исплате сувласничког удела на непокретној имовини обухваћеној решењем у износу од 1.685.807,00 динара и ради исплате трошкова 22.315,00 динара на целокупној имовини извршног дужника, посебно на непокретној имовини у Старом Трстенику која је подбна и за извршење путем јавне деобе. Јавни извршитељ Милован Ђиновић донео је закључак ИИ 1/18 од 16.01.2018. године о спровођењу извршења на непокретној имовини у ванкњижној својини извршног дужника, а закључком овог јавног извршитеља од 28.10.2019. године о јавној

продаји одређено је прво рочиште за јавно надметање за продају непокретности за 26.11.2019. године. Пошто није успела прва јавна продаја, донет је закључак о јавној продаји заказаној за 26.12.2019. године на коме су непокретности продате најповољнијем понудиоцу. Јавни извршитељ донео је закључак о додељивању непокретности 10.01.2020. године, а дана 03.04.2020. године донет је закључак о намирењу и измирењу дугова у предметима Основног суда у Трстенику И 848/03, И 147/02, И 17/03, И 744/02, И 73/17 и предмету јавног извршитеља ИИ 1/18. У одговору председника Основног суда у Трстенику Су-VIII-4/23 од 08.02.2023. године упућеном тужиоцу, наведено је да су решења о обустави извршних поступака, који су вођени пред Основним судом у Трстенику против тужиоца као извршног дужника, донета правилном применом закона и да су ови предмети поново стављени у рад током 2017. године када је већ био на снази Закон о извршењу и обезбеђењу и да су одредбе тог закона примењене на ове предмете. Тужилац је изградио кућу на очевој парцели и након смрти оца и брата је дошло до спора око куће и употребе парцеле са синовцима ББ и ВВ. Тужилац је изгубио више спорова и требао је да плати трошкове, због чега су и покренути предметни извршни поступци по предлогу ББ.

Тужилац тужбом тражи да се утврди да је тужена извршила акт дискриминације, јер сматра да Основни суд у Трстенику у извршним поступцима који су вођени против њега није поступао у складу са одредбама Закона о извршењу и обезбеђењу, посебно са одредбама члана 547. овог Закона, јер је по предлозима извршног повериоца после годину дана од обустављања поступака дозволио враћање у пређашње стање и ставио ван снаге сва решења о обустави поступака, а списе предмета доставио јавном извршитељу на даље спровођење, без да му је достављен и један документ којим би био обавештен да је извршење предато у рад јавном извршитељу, због чега се осећа дискриминисано у односу на извршне дужнике којима су поступци извршења обустављени на основу члана 547. Закона о извршењу и обезбеђењу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца за утврђење дискриминације са становиштем да се у конкретном случају поступање надлежног органа тужене (Основног суда у Трстенику) не може свести ни на један облик дискриминаторског понашања који је предвиђен чланом 2. Закона о забрани дискриминације и чланом 142. и 144. Устава Републике Србије. Према становишту овог суда, судске одлуке нису акт дискриминације, нити поступање судова приликом одлучивања може бити дискриминаторско поступање, већ се ради о примени права у сваком конкретном случају с обзиром на утврђено чињенично стање, а судови нису овлашћени да преиспитују одлуке других судова, осим у поступцима по редовним и ванредним правним лековима и од стране Уставног суда у поступку одлучивања о уставној жалби.

Другостепени суд је из истих разлога потврдио првостепену пресуду, прихватајући у свему дате разлоге и правну аргументацију првостепеног суда да описано поступање Основног суда у Трстенику у вођеним извршним поступцима против тужиоца и донете одлуке нису акти дискриминације због неког његовог личног својства.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови примени релевантне одредбе материјалног права.

Заштита од дискриминације представља право личности загарантовано Уставом РС (члан 21) и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (члан 1. Протокола 12. уз Европску конвенцију), а од 07.04.2009. године и Законом о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/2009).

У смислу члана 2. став 1. тачка 1. Закона о забрани дискриминације, дискриминација и дискриминаторско поступање представља свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства), у односу на лица или групе, као и чланова њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин, а које се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, роду, родном идентитету, сексуалној оријентацији, полним карактеристикама, нивоом прихода, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном и породичном статусу, осуђиваоности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним и другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима (у даљем тексту: лична својства).

Одредбом члана 5. истог Закона прописано је да су облици дискриминације непосредна и посредна дискриминација, а одредбе члана 6. и 7. истог Закона дефинишу непосредну и посредну дискриминацију као стављање лица (или групе лица) у неповољнији положај због његовог (односно њиховог) личног својства, што се може чинити на различите начине – актом, радњом или пропуштањем.

Одредбом члана 8. истог Закона прописано је да повреда начела једнаких права и обавеза постоји ако се лицу или групи лица, због његовог односно њиховог личног својства, неоправдано ускраћују права и слободе или намећу обавезе које се у истој или сличној ситуацији не ускраћују или не намећу другом лицу или групи лица, ако су циљ или последица предузетих мера неоправдани, као и ако не постоји сразмера између предузетих мера и циља који се овим мерама остварује.

Према члану 45. став 2. истог Закона, лице које тврди да је дискриминисано мора да учини вероватним акт дискриминације, односно да му је због неког личног својства повређено људско или мањинско право зајемчено Уставом и то представља неопходну претпоставку да би се могла утврдити повреда начела забране дискриминације.

Из наведених законских одредби произлази да је за утврђење дискриминације, односно дискриминаторског поступања потребно да се лице које тражи заштиту налази у упоредивој или битно сличној ситуацији у односу на друго лице у односу на које сматра да је дискриминисано, да је прављење разлике неоправдано и да је везано за неко лично својство дискриминисаног лица, а да дискриминације нема уколико се лице које тражи судску заштиту не налази у таквој ситуацији.

Тужилац у овом поступку тражи да се утврди да је Основни суд у Трстенику извршио дискриминацију према њему у поступцима извршења И 147/02, И 744/02, И 17/03, И 848/03 и И 73/17. Сматра да упоредна група треба да буду извршни дужници из других извршних поступака који су обустављени због неизјашњавања извршних поверилаца ко ће спровести извршење у смислу члана 547. став 2. Закон о извршењу и обезбеђењу. Како су сви поступци који су вођени против њега по предлогу извршног повериоца ББ првобитно били обустављени и укинута све спроведене извршне радње на основу члана 76. став 1. тачка 4 истог Закона, а потом су по предлогу повериоца за

враћање у пређашње стање сва решења о обустави поступака стављена ван снаге, а поступци настављени пред јавним извршитељем, који их је закључио продајом непокретне имовине тужиоца и намирењем извршног повериоца, због тога тужилац сматра да је био дискриминисан као странка у погледу права и обавеза у поступцима извршења вођеним против њега.

По налажењу Врховног суда, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев за утврђење да је тужилац дискриминисан од стране туженог органа, јер тужилац није учинио вероватним да је због неког свог личног својства стављен у неједнак, односно неповољнији положај у односу на друге извршне дужнике који су били у истоветној процесној ситуацији као он у погледу обустављања поступака извршења. У ситуацији када је тужилац незадовољан поступањем органа тужене у вођеним извршним поступцима против њега, а да при томе није доказао да је доношења одлука суда у овим поступцима било у вези са неким његовим стварним или претпостављеним личним својством, не може се говорити о дискриминацији, односно дискриминатарском поступању у смислу члана 2. став 1. тачка 1. Закона о забрани дискриминације. То што је поступајући суд поједине поступке извршења против других дужника обуставио, а у поступцима против тужиоца дозволио враћање у пређашње стање стављањем ван снаге донетих решење о обустави поступака и достављањем списка предмета надлежном јавном извршитељу на спровођење не може се сматрати актом дискриминације, с обзиром на то да се ради о поступању суда у оквиру својих овлашћења у складу са законима, а у односу на које тужилац није истакао да је засновано на којем конкретно његовом личном својству. Спорно се у суштини односи на питање евентуалног незаконитог или неправилног рада суда као државног органа (с обзиром на наводе тужбе да судије нису судиле на основу Закона о извршењу и обезбеђењу), док се о дискриминацији не може говорити без утемељености на неком личном својству тужиоца.

С обзиром на изнето, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права јер из утврђеног чињеничног стања не следи да је тужена неоправдано ставила тужиоца у неповољнији положај у односу на друге извршне дужнике у другим поступцима извршења и то из разлога који би представљали дискриминацију према тужиоцу.

Из изнетих разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић